

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Revenco Maxim Ion,

născut la 12 septembrie 1994, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. E. Coca 19, ap. 78, cu viza de domiciliu în mun. Chișinău, str. Sf. Vineri 16/2, ap. 26.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 22 iulie 2014 - pînă la 06 mai 2015 (instanța de fond);*
- 2. de la 02 iunie 2015 - pînă la 04 noiembrie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 18 ianuarie 2016 – pînă la 20 aprilie 2016 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 06 mai 2015, pronunțată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Revenco Maxim a fost condamnat în baza art. 186 alin.(4) Cod penal la 5 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Revenco Maxim la 14 iunie 2014, în intervalul de timp cuprins între orele 21⁰⁰ - 23⁰⁰, prin înțelegere prealabilă și de comun acord cu Cornos Eugeniu, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, dîndu-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzînd urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționînd cu intenție directă

îndreptată la atingerea scopului, prin metoda deteriorării lacătului și a geamului, au pătruns în garajul nr. 18 din str. Chimiștilor 17, or. Durlești, mun. Chișinău, de unde au sustras pe ascuns bunuri materiale în sumă totală de 97 450 lei, cauzându-i părții vătămate Platon O. o daună materială în proporții mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a lui Revenco M. în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 5 ani 4 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului a invocat că pedeapsa stabilită inculpatului este prea blândă, neproportională celor comise și urmările produse, instanța de fond urma să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, persoana vinovată, de circumstanțele cauzei și anume că inculpatul s-a eschivat de la prezentarea în instanța de judecată, din care motiv, aplicarea prevederilor normei art. 90 Cod penal fiind imposibil de aplicat, prin urmare inculpatul nu a conștientizat faptele comise și nu va fi atins scopul de corectare și reeducare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de procuror.

5. Instanța de apel a constatat că prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine vinovăția lui M. Revenco în săvârșirea infracțiunii imputate, corect a stabilit circumstanțele de fapt și vinovăția inculpatului.

De asemenea, instanța a conchis că măsura de pedeapsă a fost aplicată legal și corect de către instanța de fond, care nu contravine legii, ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și de gravitatea faptei penale, urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, care este atras pentru prima dată la răspundere penală, a recunoscut vina și s-a căit sincer în cele săvârșite.

Astfel, instanța a reținut că Revenco M. a comis o infracțiune gravă, a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate, iar faptul că el nu s-a prezentat în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond la câteva ședințe de judecată, nu poate fi interpretat în defavoarea sa, atît timp cît acesta ulterior s-a prezentat la ședințele de judecată.

Prin urmare, instanța de fond just a conchis că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc fără izolarea de societate și corect a aplicat în privința lui Revenco Maxim prevederile art. 90 Cod penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care invocând temeiul de drept prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită, casarea deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Consideră, că instanța de apel incorect a apreciat circumstanțele cauzei și anume persoana inculpatului, atitudinea și comportamentul acestuia care s-a eschivat de la prezentarea în instanța de fond și apel, precum și de atitudinea societății față de pedeapsa penală, considerînd posibilă corectarea și reeducarea inculpatului fără izolarea lui de societate.

Aceste circumstanțe sunt insuficiente pentru stabilirea pedepsei în coraport cu împrejurările cauzei, iar aplicarea pedepsei mai blînde, nu va restabili echitatea socială, corectarea inculpatului, prevenirea din partea acestuia, precum și a altor persoane de noi infracțiuni, prin urmare instanța de apel în mod general a indicat că Revenco M. poate fi reeducat și corectat prin aplicarea art. 90 Cod penal.

7. Asupra recursului declarat nu a fost depusă referință.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă temei de casare a deciziei instanței de apel pct. 10) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, cînd *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, astfel recurentul nu este de acord cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicată lui Revenco M. pe termen de probă.

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că acest temei nu și-a găsit confirmare în speța dată.

În acest sens, instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Lui Revenco Maxim în baza art. 186 alin.(4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani, soluție menținută de instanța de apel.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Or, ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încît inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîrșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Colegiul menționează că, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Astfel, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul potrivit alin. (8) al aceleiași norme a beneficiat de reducere a limitelor de pedeapsă.

Prin urmare, circumstanțele la care instanța de fnd a făcut trimitere, și anume, persoana inculpatului, circumstanțele atenuante, lipsa circumstanțelor agravante, restituirea prejudiciului material, sunt împrejurări obișnuite, care

caracterizează inculpatul, împrejurări de fapt care nici într-un mod nu micșorează esențial gravitatea infracțiunii comise și consecințele acestuia.

Cît privește argumentul acuzatorului de stat că în privința lui Revenco M. urmează a fi exclus prevederile art.90 Cod penal, Colegiul menționează că conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvîrșite din imprudență, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, în limitele de la 1 la 5 ani.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit alin.(4) al art. 90 Cod penal fac doar infracțiunile deosebit de grave, excepțional de grave, cît și în cazul recidivei.

Infracțiunea de comiterea căreia Revenco M. a fost recunoscut vinovat și condamnat (*art.186 alin.(4) Cod penal*), prevede pedeapsa închisorii de la 5 la 10 ani, iar potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată, urmează să țină cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acestuia, de persoana celui vinovat, de toate circumstanțele cauzei.

Instanța de recurs reține, că pedeapsa numită lui Revenco M. în baza art. 186 alin. (4) Cod penal sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării ei, este una legală și întemeiată ținînd cont de circumstanțele nominalizate mai sus.

Lipsa circumstanțelor agravante, comiterea unei infracțiuni pentru prima dată, precum și faptul că inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit sincer în cele comise, a restituit prejudiciul material au permis instanțelor judecătorești să-i aplice lui Revenco Maxim o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărîre, pe care Colegiul penal o apreciază ca fiind corectă și legală.

Cu atît mai mult că în recursul ordinar declarat autorul acestuia critică corectitudinea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, iar aceasta ține nu de

individualizarea pedepsei, ci de executarea ei.

Potrivit recursului ordinar, recurentul critică măsura de pedeapsă aplicată, astfel, în opinia acestuia, s-a comis o eroare de drept, însă, eroarea stipulată în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referire în recurs nu este prezentă în cauză, deoarece instanța de apel a făcut o individualizare a pedepsei în concordanță cu prevederile legii.

Reieșind din circumstanțele menționate, Colegiul penal conchide, că hotărîrea atacată este legală și întemeiată, prin urmare dispune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Revenco Maxim Ion*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 19 mai 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti